

<ul style="list-style-type: none"> • 1. Не лѣпо ли ны бяшетъ, братіе, начяти старыми словесы трудныхъ повѣстий о пълку Игоревѣ, Игоря Святъславлича? • 2. Начати же ся тѣй пѣсни по былинамъ сего времени, а не по замышленію Бояню! • 3. Боянъ бо вѣщій, аще кому хотяше пѣснь творити, то растѣкашется мыслію по древу, сѣрымъ вълкомъ по земли, шизымъ орломъ подѣ облакы, • 4. помняшетъ бо речъ пѣрвыхъ временъ усобицѣ. Тогда пушашеть ѿ соколовъ на стадо лебедѣй, который дотечаше, та преди пѣсь пояше старому Ярославу, храброму Мстиславу, иже зарѣза Редедю предѣ пълкы касожьскими, красному Романови Святъславличю. • 5. Боянъ же, братіе, не ѿ соколовъ на стадо лебедѣй пушаше, нѣ своя вѣщія прѣсты на живая струны вѣскладаше, они же сами княземъ славу рокотаху. • 6. Почнемъ же, братіе, повѣсть сію отъ стараго Владимира до нынѣшняго Игоря, иже истягну умъ крѣпостію своею и поостри сердца своего мужествомъ, • 7. наплънився ратнаго духа, наведе своя храбрія плѣкы на землю Половѣцькую за землю Руськую. • 8. Тогда Игорьъ възрѣ на свѣтлое солнце и видѣ отъ него тѣмою вся своя воя прикрыты. • 9. И рече Игорьъ къ дружинѣ своей: • 10. «Братіе и дружино! Луце жѣ бы потяту быти, неже полонену быти, • 11. а всядемъ, братіе, на свои брѣзья комони да позримъ синего Дону» • 12. Спала князю умъ похоти, и жалость ему знаменіе заступи искусити Дону Великаго. 	<ul style="list-style-type: none"> • 1. Не би л, браћо, лепо било старом речју отпочети мучну повест о походу Игорову, о Игору Свјатславићу? • 2. Та ту песму певат треба ко садашње што се поју, не схватањем Бојановим. • 3. Би вешт Бојан – ал кад кога тај хоћаше опевати, мислима се разиграва по дрвећу, по пољима мрки вуче, сури орле под облаке! • 4. Тај кад раздор старих дана помињаше – причало се – пушта десет соколова против јата лабудова: и првога кога стигне он натера да запева о староме Ярославу, о храброме Мстиславу што Ређеђи смаче главу пред четама пред касошким, ил о дичном о Роману Свјатславићу. • 5. Бојан, браћо, то не пушта соколове на лабуде, већ он своје веште прсте са струнама живим склада; они сами кнезовима звонко славу одзвањаху. • 6. Отпочнимо онда, браћо, повест нашу од старога Владимира до Игоря садашњега, што крепошћу ум опаса а изоштри срце чојством; • 7. напојив се ратна духа он поведе храбре чете у пределе половецке зарад своје Земље Руске. • 8. Тад погледа Игор на светло сунашце и угледа где од њега сву му војску прекри тама. • 9. И рече кнез Игор дружини својој: • 10. «Браћо и дружино! Часније је изгинути него робље постанути; • 11. уседнимо зато, браћо, на коњице брзоноге, да видимо Дон плаветни». • 12. Страст је кнезу ум испила
---	---

<ul style="list-style-type: none"> • 13. «Хощу бо, – рече, – копіе приломити конецъ поля Половецкаго, съ вами, русици, хощу главу свою приложити, а любо испити шеломомъ Дону» • 14. О Бояне, соловію стараго времени! Абы ты сіа плъкы ущекоталъ, скача, славію, по мыслену древу, летая умомъ подъ облакы, свивая славы оба полы сего времени, рища въ тропу Трояню чресъ поля на горы! • 15. Пѣти было пѣсь Игореви, того (Олга) внуку: • 16. «Не буря соколы занесе чресъ поля широкая – галици стады бѣжать къ Дону Великому». • 17. Чи ли въспѣти было, вѣщей Бояне, Велесовъ внуче: • 18. «Комони ржуть за Сулою – звенить слава въ Киевѣ! Трубы трубятъ въ Новѣградѣ, стоятъ стязи въ Путивлѣ». Игоръ ждетъ мила брата Всеволода. • 19. И рече ему буй туръ Всеволодъ: • 20. «Одинъ братъ, одинъ свѣтъ свѣтлый – ты, Игорю! Оба есвѣ Святъславличя! • 21. Сѣдлай, брате, свои брѣзыи комони, • 22. а мои ти готови, осѣдлани у Курьска напереди • 23. А мои ти куряни свѣдоми кѣмети: подъ трубами повити, подъ шелома възлелѣяны, конецъ копія въскрѣмлени; • 24. пути имъ вѣдоми, яругы имъ знаеми, луци у них напряжени, тули отворени, сабли изъострени. • 25. Сами скачють, акы сѣрыи влѣци въ полѣ, ищучи себе чти, а князю – славѣ». • 26. Тогда вѣступи Игоръ князь въ златъ стремень и поѣха по чистому полю. 	<p>а жеља му да Дон види потискује знамен црни.</p> <ul style="list-style-type: none"> • 13. «Ил љу – рече – поломити копље своје накрај поља половецког, с вама, Руси, главу своју положити, ил налит се шлемом Дона». • 14. О, Бојане, славуј-певче старих дана, да опеваш ти тај поход скакуто би, о славују, по дрвећу умишљену, под облаке лето умом свијајући обе поле славе исте, стазама би Тројановим гонио се преко поља преко гора. • 15. Тај би ђетић моро песму запевати о Игору: • 16. «Не занесе бора пољем соколове, већ то јата чавки беже води Дону великоме». • 17. Ил би можда вешти Бојан, то унуче Велесово, отпочео: • 18. «Ржу коњи иза Суле – звони слава у Кијеву; трубе трубе Новгородом – стег се диже у Путивљу!» Игор чека мила брата Всеволода. • 19. И буј-тур му Всеволоде проговори: • 20. «Једин брате, о једини светли дане ти, Игорѣ! ми смо оба Свјатславићи. • 21. Седлај, брате, своје коње брзоноге, • 22. моји су ти припремљени, оседлани већ у Курску. • 23. А Курјанци, моји кмети опробани, рођени су под трубама, одњихани шлемовима, с врха копља отхрањени, • 24. пути су им сви познати и јаруге све им знане, луци вазда затегнути, пуни тулци отворени, а сабље им изоштрене; • 25. сами јуре, као мрки вуци пољем, тражећ за се част бојевну, кнезу славу». • 26. Тада ступи кнез Игорѣ у стремене своје златне и појаха пољем равним.
--	---

<ul style="list-style-type: none"> • 27. Солнце ему тъмою путь заступаше, • 28. ноць стонущи ему грозою птичь убуди, свисть звѣринъ въ стазби; • 29. дивъ кличетъ врѣху древа, велить послушати земли незнаемъ, Влѣзѣ, и Поморію, и Посулію, и Сурожу, и Корсуню, и тебѣ, тьмотораканьскый блъванъ. • 30. А половци неготовамаи дорогами побѣгоша къ Дону Великому. Крычатъ тѣлѣгы полунощы, рци, лебеди распущени. Игоръ къ Дону вои ведеть. • 31. Уже бо бѣды его пасеть птицъ подобію, влѣци грозу въсрожатъ по яругамъ, орли клеткомъ на кости звѣри зовуть, лисици брешуть на чръленыя щиты. • 32. О Руская земле! Уже за шеломянемъ еси! • 33. Длѣго ночь мркнеть. • 34. Заря свѣтъ запала, мъгла поля покрыла, • 35. щекоть славій успе, говоръ галичь убуди. • 36. Русичи великая поля чръленымаи щиты прегородиша, ищучи себѣ чти, а князю – славы. • 37. Съ заранія въ пяткъ потопташа поганяя плѣкы половецкыя, и рассушяся стрѣлами по полю, помчаша красныя дѣвкы половецкыя, а съ ними злато, и паволокы, и драгыя оксамиты. • 38. Орѣтьмамаи, и япончицамаи, и кожухы начаша мосты мостити по болотомъ и грязивымъ мѣстомъ, и всякымаи узорочымаи половецкымаи. • 39. Чрълень стягъ, бѣла хорюговъ, чрълена чолка, сребрено стружіе – храброму Святъславличу! 	<ul style="list-style-type: none"> • 27. Сунце тамом застираше пут пред њиме; • 28. ноћ, стењући на њег' грозом, птице буди; звиждук звери подиже се; • 29. Див смутљиви с врх дрвећа кличе, зове земље туђе, – да ослушну, земље Волге, и Поморја, и Посуља, и Сурожу, и Корсуњу и тебека, тмоторкањски о идоле! • 30. А Половци путевима неутртим беже Дону великоме: таљиге им шкрипе ноћу ко лабуди распршени. Игор к Дону војску води. • 31. Несрећу му слукте птице са дубова, грозу вуци завијају јаругама; кликом орли звери зову на лешеве, штекћу лије на штитове на црвене. • 32. Руска Земљо, ти сва оста за хумкама! • 33. Полагано, дуго мркне... • 34. Румен зраци већ су згасли... Прекришила магла поља... • 35. Славујева песма усну, говор чавки разбуди се. • 36. Руси поља непрегледна црвен штитом преградише тражећ за се част бојевну, кнезу славу. • 37. Кад у петак, зором рано, на Половце на погане нагазише и, стрелама по пољу их разгонећи, награбише с' красних дева половецких, злата, свиле, и драгуља. • 38. Простиркама, јапунџима, кожусима сташе мостит мосте блатом, мочварима, свакојаким половецким бисер благом. • 39. Стег црвени, бели хоругв, туг хановски, сребрн дршку јуначини Свјатславићу!
---	---

<ul style="list-style-type: none"> • 40. Дремлетъ въ полѣ Ольгово хороброе гнѣздо. Далече залетѣло! • 41. Не было онъ обидѣ порождено ни соколу, ни кречету, ни тебѣ, чръный воронъ, поганый половчине! • 42. Гзакъ бѣжитъ сѣрымъ влъкомъ, Кончакъ ему слѣдъ править къ Дону Великому. • 43. Другаго дни велми рано кровавыя зори свѣтъ повѣдають, • 44. чръныя тучя съ моря идуть, хотять прикрыти дѣ солнца, а въ нихъ трепещуть синіи мльніи. • 45. Быти грому великому, итти дождю стрѣлами съ Дону Великаго! • 46. Ту ся копиемъ приламати, ту ся саблямъ потручяти о шеломаы половецкыя, на рѣцѣ на Каялѣ, у Дону Великаго. • 47. О Руская землѣ! Уже за шеломянемъ еси! • 48. Се вѣтри, Стрибожи внуци, вѣють съ моря стрѣлами на храбрыя пълкы Игоревы. • 49. Земля тутнетъ, рѣкы мутно текутъ, пороси поля прикрывають, • 50. стязи глаголютъ: половци идуть отъ Дона и отъ моря, • 51. и отъ всѣхъ странъ. Рускыя пълкы отступиша. • 52. Дѣти бѣсови кликомъ поля прегородиша, а храбрии русици преградиша чрълеными щиты. • 53. Ярѣ туре Всеволодѣ! Стоиши на борони, прыщещи на вои стрѣлами, гремлеши о шеломаы мечи харалужными. • 54. Камо, турѣ, поскочяше, своимъ златымъ шеломомъ посвѣчивая, тамо лежать поганыя головы половецкыя, • 55. поскепаны саблями калеными шеломаы оварьскыя отъ тебе, ярѣ туре Всеволоде! • 56. Кая раны дорога, братіе, забывѣ чти и живота, и града Чрънигова отня злата стола, и своя милыя хоти, красныя Глѣбовны, свычая и обычая! • 57. Были вѣчи Трояни, минула лѣт а Ярославля, были пълци Олговы, Ольга Святъславличя. 	<ul style="list-style-type: none"> • 40. Спи у пољу храбро гнездо Олгово. Далече се залетело! • 41. Није оно за плен лаки одгојено ни соколу, ни јастребу, а ни теби, црни вране, ти погани Половљане! • 42. Гзак ко курјак бежи даље, а Кончак му пут казује води Дону великоме. • 43. Другог дана сасвим рано зазори се зора крвљу; • 44. црн-облаци с мора плове да прекрију четир сунца, а кроза њи' сикћу муње. • 45. Страшан гром ће загрмети! Пљусак стрела доћ' ће с Дона великога! • 46. Ту ће копља да се крше, ту ће сабље да се ломе о шлемове половецке а на реци на Кајали, покрај Дона великога! • 47. Руска Земљо, ти сва оста за хумкама! • 48. Ветри, деца Стрибогова, веју стреле од приморја на пукове Игорове. • 49. Земља тутњи, замућене реке теку, прах покрива бојно поље, • 50. а стегови назначују да Половци лесом иду и од Дона и од мора, • 51. са свих страна руску војску окружују. • 52. --- • 53. --- • 54. --- • 55. --- • 56. --- • 57. --- • 58. --- • 59. --- • 60. --- • 61. ---
---	---

<ul style="list-style-type: none"> • 58. Тъй бо Олегъ мечемъ крамолу коваше и стрѣлы по земли сѣяше. • 59. Ступаеъ въ златъ стремянъ въ градѣ Тьмутороканѣ. • 60. То же звонъ слыша давный великий Ярославъ • 61. сынъ Всеволожь, а Владиміръ по вся утра уши закладаше въ Черниговѣ. • 62. Бориса же Вячеславлича слава на судѣ приведе, и на канину зелену паполому постала за обиду Олгову, храбра и млада князя. • 63. Съ тоя же Каялы Святоплѣкъ повелѣя отца своего между угорьскими иноходьцы ко святѣй Софіи къ Киеву. • 64. Тогда при Олзѣ Гориславличи сѣяшется и растяшеть усобицами, погибашеть жизнь Даждь-Божа внука, въ княжихъ крамолахъ вѣци челоѡкомъ скратишась. • 65. Тогда по Руской земли рѣтко ратаевѣ кикахуть, нѣ часто врани граяхуть, трупіа себѣ дѣляче, а галици свою рѣчь говоряхуть, хотять полетѣти на уедіе. • 66. То было въ ты рати и въ ты плѣкы, а сицей рати не слышано! Съ зараніа до вечера, съ вечера до свѣта летять стрѣлы каленія, гримлють сабли о шеломы, трещать копіа харалужныя • 67. въ полѣ незнаемѣ среди земли Половецкыи. Чрѣна земля подѣ копыты костью была посѣяна, а кровію поляна; туюю възыдоша по Руской земли! • 68. Что ми шумить, что ми звенить • 69. давечя рано предѣ зорями? Игорь плѣкы заворочаетъ, жаль бо ему мила брата Всеволода. • 70. Бишася день, бишася другый, третьяго дни къ полуднію падоша стязи Игоревы. • 71. Ту ся брата разлучиста на брезѣ быстрой Каялы; • 72. ту кроваваго вина не доста, • 73. ту пиръ докончаша храбріи русичи: сваты попоиша, а сами полегоша за землю Рускую. 	<ul style="list-style-type: none"> • 62. Хвалисава кнез Бориса правда вечна суду дозва и на покров на зелени, крај Канине, због клевете Олгове јуначину младог баци. • 63. А Свјатополк са Кајале раван-ходом оца доне измеђ коња угарскијех у Софију свету цркву у Кијеву. • 64. Тад за доба тог Олѣга Злославиѣ сејала се и бујала кавга свуда, гину благо Даждбогових потомака, у бунама кнежевскимa век се људски поскраћива. • 65. Тад по руској земљи кликтај ратарев се ретко чуо, ал гракташе често врани трупла делећ измеђ себе, а и чавке свој збор браше тражећ дела у мршини. • 66. Тако то би тих ратова и похода, а о овом још се не чу! Од свитања до вечера, од вечера па до зоре лете стреле прекаљене, грме сабље о шлемове и челична копља прште • 67. у пределу непознатом усред земље половецке. Црна земља под копитом би костима засејана а залита крвљу људском: туга ниче Земљом Руском. • 68. Шта ми шуми, шта ми звони, • 69. до зоре је још далеко?! Игор враћа своје чете: жао му је мила брата Всеволода. • 70. Дан се бише, бише други; трећег дана око подне паше стези Игорови. • 71. Ту се браћа разлучише на обали Кајалиној; • 72. ту крв-вина не дотече, • 73. ту пир Руси окончаше; напојивши свате своје, ту и сами полегаше зарад своје Земље Руске.
---	---

<ul style="list-style-type: none"> • 74. Ничить трава жалощами, а древо с тугою къ земли преклонилось. • 75. Уже бо, братіе, не веселая година вѣстала, уже пустыни силу прикрыла. • 76. Вѣстала обида въ силахъ Дажь-Божа внука, вступила дѣвою на землю Трояню, всплескала лебедиными крылы на синѣмъ море у Дону, плещучи, убуди жирня времена. Усобица • 77. княземъ на поганья погыбе, рекоста бо братъ брату: «Се мое, а то мое же». И начяша князи про малое «се великое» мльвити, и сами на себѣ крамолу ковати, • 78. а поганіи съ всѣхъ странъ приходяду съ побѣдами на землю Рускую. • 79. О, далече заиде соколъ, птиць бя, – къ морю. • 80. А Игорева храбраго плѣку не крѣсити! • 81. За нимъ кликну Карна и Жля, поскочи по Руской земли, смагу мычючи въ пламянѣ розѣ. • 82. Жены рускія въсплакашась, аркучи: • 83. «Уже намъ своихъ милыхъ ладѣ ни мыслію смыслити, ни думою сдумати, ни очима съглядати, а злата и сребра ни мало того потрепати!». • 84. А вѣстона бо, братіе, Кіевъ тугою, а Черниговъ напастыми. • 85. Тоска разліяся по Руской земли, печаль жирна тече средѣ земли Рускыи. • 86. А князи сами на себе крамолу коваху, • 87. а поганіи сами, побѣдами нарищуще на Рускую землю, емляху дань по бѣлѣ отъ двора. • 88. Ти бо два храбрая Святъславлича, Игорьъ и Всеволодъ, уже лжу убуди, которую то бѣше успиль отецъ ихъ Святъславъ грозный великий кіевскій грозою. Бѣшетъ притрепеталь • 89. своими сильными плѣкы и харалужными мечи; наступи на землю Половецкую, притопта хлѣми и яругы, взмути рѣки и озеры, иссуши 	<ul style="list-style-type: none"> • 74. Вене трава од жалости, а од туге дрвеће се земљи свија. • 75. Невесела већ година наста, браћо, већ пустиња прекри снагу. • 76. Уђе свађа међу војску Даждбогових потомака; у обличју девојачком земљом она Тројановом лабудовим крилма плѣсну; дође с ушћа реке Дона, плѣсну – прогна жирна лета. Преста борба • 77. наших кнеза с поганима, а брат брату рећ' ће тада: «То је моје, и то моје». Сташе кнези за све мало говорити: «велико је» и побуне против себе сами коват. • 78. А поганци са свих страна захватаху с победама Земљу Руску. • 79. О, далеко соко зађе, птице тукућ' – чак до мора! • 80. Игорову храбру војску не ускрсну! • 81. Цикну за њом Скрб и Лелек и полете Земљом Руском, • 82. распаљени по народу у розима жар разносећ. • 83. «Јао, миле никад више ни сновима досањати, ни мислима домислити, ни очима сагледати, нит се њиним сребром златом икад више накитити». • 84. И град Кијев јекну тугом и Чернигов од напасти. • 85. Бол се разли Руском Земљом, тешка жалост токовима њом потече. • 86. И док кнези против себе сами буне свуд коваху, • 87. поган сама с победама насрташе Земљом Руском од свакога дома данак «по белицу» убирајућ. • 88. Тако та два Свјатславића – кнез Игоре и Всеволод – разбудише подлост ону и неслогу коју отац успава им • 89. грозом, грозни кнез велики кијевљански Свјатославе: он је беше обуздао силним својим
---	--

<p>потоки и болота. А поганого Кобяка изъ луку моря, отъ желѣзныхъ великихъ плѣковъ половецкихъ, яко вихръ, выторже. И падесе Кобякъ въ градѣ Кіевѣ, въ гридницѣ Святъславли.</p> <ul style="list-style-type: none"> • 90. Ту нѣмци и венецици, ту греци и моравя поють славу Святъславлю, кають князя Игоря, иже погрузи жиръ во днѣ Каялы, рѣкы половецкія, рускаго злата насыпаша. • 91. Ту Игорьъ князь высѣдѣ изъ сѣдла злата, а въ сѣдло кощіево. • 92. Уныша бо градомъ забралы, а веселіе пониче. • 93. А Святъславъ мутенъ сонъ видѣ въ Кіевѣ на горахъ. • 94. «Си ночь съ вечера одѣвахуть мя, – рече, – чръною паполомою на кровати тисовѣ, • 95. чръпахуть ми синее вино съ трудомъ смѣшено, • 96. сыпахуть митьщими тулы поганыхъ тльковинъ великій женчюгъ на лоно, • 97. и нѣгують мя. Уже дьскы безъ кнѣса в моемъ теремѣ златовръсѣмъ. • 98. Всю ночь съ вечера босувѣ врани възгряху • 99. у Плѣсньска на болони, бѣша дѣбрь Ки саню и не сошлю къ синему морю». • 100. И ркоша бояре князю: • 101. «Уже, княже, туга умъ полонила. • 102. Се бо два сокола слѣтѣста съ отня стола злата поискати града Тьмотороканя, а любо испити шеломомъ Дону. Уже соколома крильца припѣшали поганыхъ саблями, а самаю опустоша въ путины желѣзны. • 103. Темно бо бѣ въ ѣ день: два солнца помѣркости, оба багряная стлѣпа погасоста и съ нима молодая 	<p>пуковима и челичнимъ мачевима; згази земљу половецку, преѣе брда и јаруге, смути реке и језера и сасуши мочваришта. А Кобяка поганого од приморја из гвозденихъ бројнихъ чета половецкихъ као да је вихор, диже: у град Кијев Кобјакъ паде, у зборницу Свјатослава!</p> <ul style="list-style-type: none"> • 90. Ту ти Немци и Млечани, ту и Грци и Моравци поју славу Свјатославу, а Игоря кнеза коре што погребе изобилје на дну реке половецке, у Кајали, засипљућ је рускимъ благомъ. • 91. Ту и Игоръ кнезъ преседе из златнога седла свога у робовско. • 92. Зацвилеше градске бране, а весеље свуда свену. • 93. Сан Свјатослав мутан сања • 94. у Кијеву на горама. «Синоћ су ми – он причаше – навлачили покровъ црни на кревету тисовоме; • 95. даваше ми плава вина с грознимъ једомъ помешана; • 96. из тулаца безъ стрелица иноверна поган сипа крупан бисер по грудма ми, • 97. негујућ ме. Таваница безъ ослонца у момъ тремѣ златоврхомъ. • 98. Од вечери па ноћ целу гракташе ми гробни врани • 99. у Плесењску и леташе сињемъ мору, а шикара ко кијанска дизаше се у подграђу». • 100. Бојари ће рећи кнезу: • 101. «Кнеже, туга умъ ти запленила; • 102. два сокола одлетеше од очеве златна стола добит града Тьмоторокнѣ, ил напиток се шлемомъ Дона. Соколима, авај, крила потсекоше мачевима неверничкимъ, а њихъ саме већ спуташе у опуте од железа. • 103. И би тама до три дана: помркнула два сунашца, два пламена стуба згасла,
--	---

<p>мѣсяца, Олегъ и Святъславъ, тъмою ся поволокоста.</p> <ul style="list-style-type: none"> • 104. На рѣцѣ на Каялъ тъма свѣтъ покрыла: • 105. по Руской земли прострошася половци, аки пардуже гнѣздо, и въ морѣ погрузиста, и великое буйство подасть хинови. • 106. Уже снесесе хула на хвалу, • 107. уже тресну нужда на волю, • 108. уже връжеса дивъ на землю. • 109. Се бо готскія красныя дѣвы въспѣша на брезѣ синему морю, звоня рускимъ златомъ, поють время Бусово, лелѣють мечь Шароканю. • 110. А мы уже, дружина, жадни веселія». • 111. Тогда великій Святславъ изрони злато слово, слезами смѣшено, и рече: • 112. «О, моя сыновчя, Игорю и Всеволоде! Рано еста начала Половецкую землю мечи цвѣлити, а себѣ славы искати. Нѣ нечестно одолѣсте, нечестно бо кровь поганую проліясте. • 113. Ваю храбрая сердца въ жестоцемъ харалузѣ скована, а въ буести закалена. • 114. Се ли створисте моей сребреней сѣдинѣ! • 115. А уже не вижду власти сильнаго, и богатаго, и многовои брата моего Ярослава, съ черниговскими былями, съ могуты, и съ татраны, и съ шельбиры, и съ топчаки, и съ реугы, и съ ольберы. Ти бо бес щитовъ, съ засапожники, кликомъ плѣкы побъждають, звонячи въ прадѣдную славу. • 116. Нѣ рекосте: «Мужаемъ сами: преднюю славу сами похитимъ, а заднюю ся сами подѣлимъ». 	<p>два месеца млада с њима – Олѣг и млад Свѣтославе, помрчином увише се и у море потонуше, разбудивши грдну смелост агарѣанску.</p> <ul style="list-style-type: none"> • 104. Ој, на реки на Кајали откад тмина светлост покри • 105. Руском Земљом Половци се распростреше ко из лога кот пантерски. • 106. Већ на хвалу хула паде; • 107. већ слободу сила тресну; • 108. већ на земљу Див се врже. • 109. Већ и готске лепотице запеваше по приморју: звонећ оне руским златом поју време свога Боса, њишу наду за осветом Шарукана. • 110. А ми, браћо и дружино, без весеља!» • 111. Тад велики Свѣтославе проронивши златно слово са сузама помешано ово рече: • 112. «О, синовци моји мили, Игоре и Всеволоде! Половецку земљу рано мачевима цвелит стасте, и искати за се славу. Ал без части благослова ви одосте и неславно крв погану већ пролисте. • 113. Срца су вам храбра, знадем, љутим гвожђем искована, а бујношћу прекаљена. • 114. Шта сребрним сединома мојим сада причинисте? • 115. Ја не видех да слушасте ни силнога, богатаго, многољудног брата мога Ярослава с черниговским бојарима, војводама, с Татранима, Шельбирима, Топчацима, Ревугима, с Ольберима. Они некад без штитова, само с ножи из чизама кликом војске разгонише звонећ славом праѣдедовском. • 116. Ви рекосте: «Сами ћемо чојствовати! Прошлу славу побраћемо само за се, а садашњу поделити измеђ себе!»
---	--

<ul style="list-style-type: none"> • 117. А чи диво ся, братіе, стару помолодити? • 118. Коли соколъ въ мытехъ бываетъ, высоко птиць възбиваетъ, не дасть гнезда своего въ обиду. • 119. Нъ се зло – княже ми непособіе, • 120. наниче ся години обратиша. • 121. Се у Римъ кричатъ подъ саблями половецкыми, а Володимиръ подъ ранами. • 122. Туга и тоска сыну Глѣбову!». • 123. Великий княже Всеволоде! Не мыслію ти прелетѣти издалеча, отня злата стола поблюсти? • 124. Ты бо можеша Волгу веслы раскропити, а Донъ шелома выльяти. • 125. Аже бы ты былъ, то была бы чага по ногатъ, а кощей по резанъ. • 126. Ты бо можеша посуху живыми шерешеры стрѣляти – удалыми сыны Глѣбовы. • 127. Ты, буй Рюриче, и Давиде! Не ваю ли злачеными шелома по крови плаваша? • 128. Не ваю ли храбрая дружина рыкають акы тури, ранены саблями калеными, на полъ незнаемъ? • 129. Вступита, господина, въ злата стремяне за обиду сего времени, за землю Русскую, за раны Игоревы, буюго Святславлича! • 130. Галичкы Осмомыслъ Ярославле! Высоко сѣдиши на своемъ златокованнѣмъ столѣ, подперъ горы Угорскыи свои желѣзными плѣки, заступивъ королеви путь, затворивъ Дунаю ворота, меча времени чрезъ облаки, суды рядя до Дуная. • 131. Грозы твоя по землямъ текутъ, отворяеши Кіеву врата, стрѣляеши съ отня злата стола салтани за землями. • 132. Стрѣляй, господине, Кончака, поганого кощея, за землю Рускую, за раны Игоревы, буюго Святславлича! 	<ul style="list-style-type: none"> • 117. Није л дивно, браћо моја, када и стар помлади се? • 118. Кад соколу перје стари он високо птице гони: не да гнезда скрнавити. • 119. Но, зла ево – кнезови ме не помажу: • 120. године се наопако обрнуше. • 121. У Римову народ пишти под сабљама половецким, а Владимир у ранама. • 122. Јад и туга снађе сина Глѣбовога!» • 123. Моћни кнеже Всеволоде! Зар се теби бар мислима издалека не долеће очев златни престо бранит? • 124. Ти би мого реку Волгу и веслима разбацати, шлемовима Дон исцрпсти! • 125. Да си овде, робиња би по грош била, роб и мање. • 126. Ти би мого и по суху живим копљем – синовима кнеза Глѣба бацати се на погане. • 127. Буј-Рјуриче и Давиде! Не пловише л ваши војни под злаћаним шлемовима реком крви? • 128. Не рика ли дружина вам, ко бикови, бојним пољем у ранама од мачева? • 129. О, господо, у стремяне златне ступај због неправде ових дана, зарад своје Земље Руске, и за ране Игореве, плаховита Свјатславића! • 130. О, Галички Осмомисле Ярославе! Високо си ти засео на престолу златоковном, ти угарске кршне горе подупиреш челик војском и краљеве путе сечеш, и Дунава врата браниш, намет вржеш кроз облаке, свој суд судиш до Дунава. • 131. Грозе твоје крајевима многим теку, отворен је теби Кијев, са очева златна трона бацаш стреле на султана за земљама. • 132. Па де стрељај, господине, у Кончака
---	--

<ul style="list-style-type: none"> • 133. А ты, буй Романе, и Мстиславе! Храбрая мысль носить васъ умъ на дѣло. • 134. Высоко плаваеши на дѣло въ буести, яко соколъ на вѣтрехъ ширяся, хотя птицю въ буйствѣ одолѣти. • 135. Суть бо у ваю желѣзныи папорзи подѣ шеломи латинскими. Тѣми тресну земля, и многи страны – хинова, литва, ятвязи, деремела и половци – сулицы своя повръгоша, а главы своя поклониша подѣ тыи мечи харалужныи. • 136. Нъ уже, княже, Игорю утрпѣ солнцю свѣтъ, а древо не бологомъ листвѣ срони: • 137. по Роси и по Сули гради подѣлиша. А Игорева храбраго плѣку не крѣсити! • 138. Донъ ти, княже, кличетъ и зоветь князи на побѣду. • 139. Олговичи, храбрыи князи, dospѣли на брань. • 140. Инъгварь и Всеволодъ, и вси три Мстиславичи, не худа гнѣзда шестокрылци! Не побѣдными жребии собѣ власти расхытисте! • 141. Кое ваши златыи шеломи и сулицы ляцкии и щиты? • 142. Загородите полю ворота своими острыми стрѣлами, за землю Русскую, за раны Игоревы, буюго Святъславлича! • 143. Уже бо Сула не течеть сребренными струями къ граду Переяславлю, и Двина болотомъ течеть онымъ грознымъ полочаномъ подѣ кликомъ поганыхъ. • 144. Единъ же Изяславъ, сынъ Васильковъ, позвони своими острыми мечи о шеломи литовскія, притрепа славу дѣду своему Всеславу, а самъ подѣ чрълеными щиты на кровавѣ травѣ притрепанъ 	<p>роба гадна, зарад своје Земље Руске, и за ране Игорове, плаховита Свѣтславиѣ!</p> <ul style="list-style-type: none"> • 133. Буй-Романе, Мстиславе! Храбре мисли ваш ум носе на подвиге. • 134. Високо се ти залеѣш, у бујности, делу смелом као соко кад на женку устреми се силовито, јер се само у бурама соко пари. • 135. Јунаци вам оклопљени под латинским шлемовима. Дрхтала је земља од њих, многе стране – Исток, Литва, и Јатвјази, Деремела, и Половци тад сулице положише, главе своје приклонише под њиховим мачевима челичними. • 136. А сад ево кнез Игора! Сунцу зраци утрнуше, а дрвеће назор лишће с грана срони: • 137. разграбљени већ градови и по Роси и по Сули. Игорову храбру војску не ускрсну! • 138. Дон те кличе, чујеш кнеже, и кнезове на победу себи зове. • 139. Храбри кнези Олговићи већ dospеше у окршај... • 140. О, Ингваре, Всеволоде, и ви сва три Мстиславиѣ, не рђава гнезда птићи! Не добисте л ви власт своју ратним жребом! • 141. Где су ваши златни шлеми и сулице ваше пољске и штитови? • 142. Заградите пољу врата оштрим својим стрелицама зарад своје Земље Руске, и за ране Игорове, плаховита Свѣтславиѣ! • 143. Већ не тече сребрн струјом река Сула за град горди Перејаславъ, а и Двина блато ваља под кликтајем поганаца за житеље град-Полоцка. • 144. Сам самцити кнез Изјаслав, син Васильков, мачевима својим оштрим што позвони о шлемове литваначке, згуби славу деда свога, кнез
---	--

<p>литовскими мечи. И схоти ю на кровать</p> <ul style="list-style-type: none"> • 145. и рекъ: • 146. «Дружину твою, княже, птиць крилы приодѣ, а звѣри кровь полизаша». • 147. Не бысь ту брата Брючяслава, ни другога – Всеволода, единъ же изрони жемчужну душу изъ храбра тѣла чресъ злато ожереліе. • 148. Унылы голоси, пониче веселіе. Трубы трубятъ городеньскіи. • 149. Ярославe и вси внуце Всеслави! Уже понизите стязи свои, вонзите свои мечи вережени, • 150. уже бо выскочисте изъ дѣдней славъ. • 151. Вы бо своими крамолами начясте наводити поганья на землю Рускую, на жизнь Всеславлю, • 152. которое бо бѣше насиліе отъ земли Половецкыи! • 153. На седьмомъ вѣцѣ Трояни връже Всеславъ жребій о дѣвицю себѣ любу. • 154. Тѣй клюками подпрѣся о кони, и скочи къ граду Киеву, и дотчеся стружіемъ злата стола кіевскаго. • 155. Скочи отъ нихъ лютымъ звѣремъ въ пльночи изъ Бѣла -града, обѣсися синѣ мьглѣ, • 156. утрѣ же воззни стрикусы, отвори врата Нову-граду, разшибе славу Ярославу, • 157. скочи влъкомъ до Немиги съ Дудутокъ. На Немизѣ снопы стелють головами, молотятъ чепи харалужными, на тоцѣ животь харалужными, на тоцѣ животь кладуть, вѣють душу отъ тѣла. • 158. Немизѣ кровави брезѣ не бологомъ бяхуть посѣяни, посѣяни костьми рускихъ сыновъ. • 159. Всеславъ князь людемъ судяше, княземъ грады рядяше, а самъ въ ночь влъкомъ рыскаше: изъ Києва дорискаше до куръ Тмутороканя, 	<p>Всеслава, и под штитом под црвеним на облотој крвљу трави мачевима литваначким би разнесен са љубимцем,</p> <ul style="list-style-type: none"> • 145. рекав тада: • 146. «Дружину су твоју, кнеже, прекрилили лешинари, а крв звери полизаше». • 147. Не би ту му мила брата Брјачаслава, ни другога – Всеволода: сам испусти бисер душу из храброга свога тела кроз ождреље златоткано. • 148. Зацвилеше тужбалице, радост свену, трубе трубе городенске. • 149. Ярославивићи и унуци сви Всеслава! Та спустите свој стег најзад, одложите једном маче рушилачке. • 150. Из славе сте прађедовске већ испали! • 151. Ви сте својим раздорима први стали наводити невернике на прекрасну Земљу Руску, на достојност Всеславоу. • 152. Иза ваших свађа поче насртање половецко! После дугог, седмог века Тројанова • 153. за девицу-љубимицу коцку баци кнез Всеславе. • 154. Користивши лукавошћу туђе коње он доскочи Кијев граду и дршком се копља таче златна стола кијевскога. • 155. А одатле, ко звер љути, скочи ноћу из Белграда обавијен сивом маглom; • 156. већ ујутру, секирама раскри врата Новгорода, разби славу Ярослава; • 157. онда даље ко вук скочи с Дудутока до Немизе. На Немизи – од глава се стере сноплѣ, ту гвоздени млате ланци, на вршај се живот баца, од тела се душа веје. • 158. Тад обале Немизине добрим нису засејане, већ костима деце руске. • 159. Кнез Всеславе људма суди и градове кнезовима додељива, а сам ноћу ко вук трка: из Кијева Тмуторокњу дотрчава до
---	---

<p>великому Хрѣсови влъкомъ путь прерыскаше.</p> <ul style="list-style-type: none"> • 160. Тому въ Полотскѣ позвониша заутренюю рано у святыя Софеи въ колоколы, а онъ въ Киевѣ звонъ слыша. • 161. Аще и вѣща душа въ друзѣ тѣлѣ, нъ часто бѣды страдаше. • 162. Тому вѣщей Боянъ и прѣвое припѣвку, смысленый, рече: • 163. «Ни хытру, ни горазду, ни птицю горазду суда Божіа не минути!». • 164. О, стонати Руской земли, помянувшѣ прѣвую годину и прѣвыхъ князей! • 165. Того стараго Владиміра нельзѣ бѣ пригвоздити къ горамъ кievскимъ; • 166. сего бо нынѣ сташа стязи Рюриковы, а друзіи – Давыдовы, нъ розно ся имъ хоботы пашуть. • 167. Копіа поють. • 168. На Дунаи Ярославнынъ гласъ слышитъ, зегзицею незнаемъ рано кычетъ. • 169. «Полечю, – рече, – зегзицею по Дунаеви, • 170. омочю бѣбрянъ рукавъ въ Каялѣ рѣцѣ, • 171. утру князю кровавыя его раны на жестоцѣмъ его тѣлѣ». • 172. Ярославна рано плачетъ въ Путивлѣ на забралѣ, аркучи: • 173. «О, вѣтрѣ вѣтрило! Чему, господине, насильно вѣши? • 174. Чему мычеша хиновскыя стрѣлки на своею нетрудною крилцю на моя лады вои? • 175. Мало ли ти бяшетъ горѣ подѣ облакы вѣяти, лелѣючи корабли на синѣ морѣ? • 176. Чему, господине, мое веселіе по ковылію развѣя?». • 177. Ярославна рано плачетъ Путивлю городу на заборолѣ, аркучи: • 178. «О, Днепре Словутицю! Ты пробилъ еси каменныя горы сквозь землю Половецкую. • 179. Ты лелѣялъ еси на себѣ Святослави носады до плѣку Кобякова. 	<p>петлова, великоме богу Хорсу вучји путе претрчава.</p> <ul style="list-style-type: none"> • 160. У Полоцку, у Софији светој цркви, док јутрење њему рано звона звоне, он звоњаву у Кијеву другу слуша. • 161. Ал иако вешта душа у храброе би му телу, од невоље често страда. • 162. Вешти Бојан уман припев већ одавно њему сложи: • 163. «Ни лукави, нити чио, па ни сама птица чила не избеже суду божјем». • 164. О, стењаће Руска Земља помињући старо доба и кнезове своје прве! • 165. Оног старог Владимира ког могућно било није за кијевске везат горе! • 166. Ево и сад где стегови подижу се Рјурикови, а други су – Давидови, ал посебно платна им се лепршају. • 167. Копља поју! • 168. До Дунава Јарославнин глас се чује, усамљена кукавица зором кука: • 169. «Полетећу кукавица пут Дунава, – тужи она – • 170. поквасићу дабров рукав у Кајали • 171. и утрти кнезу моме љуте ране на телу му јуначкоме». • 172. Ярославна зором плаче у Путивљу на бедему, тужећи се: • 173. «Ветре, ветре! Зашто, ветре господине, супрот вејеш? • 174. Што наносиш хинске стреле крилма лаким на мог милог војна војску? • 175. Зар ти мало беше, ветре, вејат горе, облацима и љуљати лађе морем? • 176. Зашто, ветре господине, радост моју по ковиљу ти развеја?» • 177. Ярославна зором плаче у Путивљу на бедему, тужећи се: • 178. «Дњебре, Дњебре прослављени! Ти просече кршне горе кроз сву земљу половецку; • 179. ти на себи њиха лађе Свјатослава до станишта Кобјакова.
---	---

<ul style="list-style-type: none"> • 180. Възлелѣй, господине, мою ладу къ мнѣ, а быхъ не слала къ нему слезъ на море рано». • 181. Ярославна рано плачетъ въ Путивлѣ на забралѣ, аркучи: • 182. «Свѣтлое и тресвѣтлое слънце! Всѣмъ тепло и красно еси! • 183. Чему, господине, простре горячюю свою лучю на ладѣ вои? Въ полѣ безводнѣ жажду имъ лучи съпряже, тугою имъ тули затче». • 184. Прысну море полунощи, идуть сморци мъглами. Игореву князю Богъ путь кажетъ изъ земли Половецкой на землю Рускую, къ отню злату столу. • 185. Погасоша вечеру зари. Игорь спить, Игорь бдитъ, Игорь мыслію поля мѣрять отъ Великаго Дону до Малаго Донца. • 186. Комонь въ полуночи Овлуръ свисну за рѣкою – велить князю разумѣти: князю Игорю не быть! • 187. Кликну, стукну земля, въшумѣ трава, вежи ся половецкіи подвизашася. • 188. А Игорь князь поскочи горнастаемъ къ тростію и бѣлымъ гоголемъ на воду, • 189. вѣврѣжеса на брѣзъ комонь и скочи съ него босымъ влѣкомъ, • 190. и потече къ лугу Донца, и полетѣ соколомъ подѣ мъглами, избивая гуси и лебеди завтраку, и обѣду, и ужинѣ. • 191. Коли Игорь соколомъ полетѣ, тогда Влуръ влѣкомъ потече, труся собою студеную росу: претрѣгоста бо своя брѣзая комоня. • 192. Донецъ рече: • 193. «Княже Игорю! Не мало ти величія, а Кончаку нелюбія, а Руской земли веселія!». • 194. Игорь рече: • 195. «О, Донче! Не мало ти величія, лелѣявшу князя на влѣнах, стлавшу ему зелѣну траву на своихъ 	<ul style="list-style-type: none"> • 180. Доѣхиха ми, господине, војна мога да на море зором рано не шаѣм му сузе своје». • 181. Ярославна зором плаче у Путивлѣу на бедему, тужеѣи се: • 182. «Сунце светло и тросветло! Ти свакоме красно јеси: • 183. Зашто онда, господине, просу своје пламне луче на мог милог војна војску? Што у пољу безводноме жеђу скврчи лукове им и заклопи тугом тулце?» • 184. Љеска море у поноћи; вихорови магле гоне. Кнез Игору бог пут каже из области половецке Земљи Руској, ка очеву златном столу. • 185. Повечерња румен згасну. Игор спи, Игор бди, Игор мишљу поља мери од великог Дона до малаго Донца. • 186. Коња ноћу Овлур звизну преко реке; кнезу ваља разумети: Остат не сме! • 187. Овлур кликну, земља топну, влат зашуми, арѣви се половецки покренуше. • 188. А кнез Игор тад поскочи веверички – ка шевару, па на воду, као утва. • 189. На брза се бацив коња ко вук боси с њим потече. • 190. Луговима Донца лети као соко облацима. Лове гуске и лабуде за доручак, ручак, вече. • 191. Кад ко соко Игор лети, Овлур ко вук пољем јури, тресућ собом студен росу. Претргоше своје коње брзоноге... • 192. Донец рече: • 193. «Кнез Игоре! Слава теби, срам Кончаку, а весеље Руској Земљи». • 194. Игор рече: • 195. «Ој, ти Донче! Теби слава што на валу њиха кнеза;
---	--

<p>сребренихъ брезѣхъ, одѣвавшу его теплыми мѣглами подѣ сѣнію зелену древу,</p> <ul style="list-style-type: none"> • 196. стрежаше его гоголемъ на водѣ, чайцами на струяхъ, чрънядьми на ветрѣхъ». • 197. Не тако ли, рече, рѣка Стugna: худу струю имѣя, пожръши и чужи ручьи и стругы ростре на кусту, уношу князю Ростиславу затвори Днѣпръ темнѣ березѣ. • 198. Плачется мати Ростиславля по уноши князи Ростиславѣ. • 199. Уныша цвѣты жалобою, и древо с тугою къ земли прѣклонило. • 200. А не сорокы втроскоташа – на слѣду Иго ревь ѣздить Гзакъ съ Кончакомъ. • 201. Тогда врани не граахуть, галици помлѣкоша, сорокы не троскоташа, • 202. по лозію ползоша только. Дятлове тектомъ путь къ рѣцѣ кажуть, соловіи веселыми пѣсьми свѣтъ повѣдають. • 203. Млѣвить Гзакъ Кончакови: • 204. : «Аже соколъ къ гнѣзду летить, соколича рострѣляевѣ своими злачеными стрѣлами». • 205. Рече Кончакъ ко Гзѣ: • 206. «Аже соколъ къ гнѣзду летить, а вѣ соколца опутаевѣ красною дивницею». • 207. И рече Гзакъ къ Кончакови: • 208. «Аще его опутаевѣ красною дѣвицею, ни нама будетъ сокольца, ни нама красны дѣвице, то почнуть наю птици бити въ полѣ Половецкомъ». • 209. Рекъ Боянъ и ходы на Святъславля пѣстворца стараго времени Ярославля Ольгова коганя хоти: • 210. «Тяжко ти головы кромѣ плечю, зло ти тѣлу кромѣ головы», Руской земли безъ Игоря! • 211. Солнце свѣтитя на небесѣ – Игорь князь въ Руской земли. • 212. Дѣвици поють на Дунаи, вьютя голоси чрезъ море до Кіева. • 213. Игорь ѣдетъ по Боричеву къ святѣй Богородици Пирогощей. • 214. Страны ради, гради весели. 	<p>што му стера зелен траву по сребрним обалама; што-г одева топлом маглom у просенку зелен грана;</p> <ul style="list-style-type: none"> • 196. што утвама чува њега на водама, гalebима на струјама, а лискама у ваздуху». • 197. Ниси као река Стugna – још му рече – хude струје, што потоке и чунове туђе гута ширећи се уворишту, што утопи млада кнеза Ростислава. На црноме брегу Днѣпра • 198. плаче мати млада кнеза оплакује Ростислава. • 199. Цвили цвѣће од жалости, а од туге дрвеће се земљи свија... • 200. То што свракѣ, нису свраке: то по трагу Игорову Гзак с Кончаком честом језди. • 201. Тад гаврани не грактаху, и чавке се притајише, а ни свраке не торочу, • 202. само степске змије пузе. Ударцима кљуна детлић указује пут ка реци, а веселом песмом славуј најављује скори расвит. • 203. Прозбориће Гзак Кончаку: • 204. «Ако соко гнезду лети, прострелимо соколића својим златним стрелицама». • 205. А Кончак ће Гзаку рећи: • 206. «Ако соко гнезду лети, спутат треба соколића д ево ј чицом-лепотицом. » • 207. Онда рече Гзак Кончаку: • 208. «Спутамо л га лепотицом, не оста нам ни соколић ни девица лепотица; туђе птице нас ће бити по пољима половецким». • 209. Некад Бојан и Ходина, песмотворци Свјатослава а љубимци старог доба јарославског, кнез Ољега – реч су рекли: • 210. «Тешко глави без плећију, јао телу без главе му» – Руској Земљи без Игоря. • 211. «Сунце светли небесима, Игор кнез у Руској Земљи»– • 212. поју деве на Дунаву, глас се вије преко мора, до Кијева. • 213. Иде Игор Боричевом к светој Мајци Пирогошкој. • 214. Земље срећне, градови весели. •
--	---

<ul style="list-style-type: none"> • 215. Пѣвше пѣснь старымъ княземъ, а потомъ молодымъ пѣти! • 216. Слава Игорю Святъславличю, буй туру Всеволоду, Владиміру Игоревичу! • 217. Здрави, князи и дружина, побарая за христьяны на поганя пльки! • 218. Княземъ слава а дружинѣ! Аминь. 	<ul style="list-style-type: none"> • 215. Певајући старим кнезовима, запевати ваља и младима: • 216. «Слава! Игору Свјатславићу, и буй-туру Всеволоду, Владимиру Игоричу!» • 217. Здраво да сте кнезови с дружином, борци против вражје војске за хришћанство! • 218. Кнезовима и дружини Слава! Амин.
--	--